

עבודת השם

פרשת "בא"

אני ארד ואנסה אותו אם זה לשם שמים אם לאו? בא אליהו הנביא זכרונו לברכה ואמר הניסיון הזה שייך לי אני אנסה אותו וכן עשה, נכנס לבית הכנסת בדמות עשיר ישב על ידו שאל ממנו מאין בא, ולאן הולך, בין דיבור לדיבור עד שסחב מפיו שפרה את הילדים, אמר לו היית צריך לקנות את כל הסחורה שהבטחת לגוי עד מחר, אחרי כן לקיים מצוה זו. עכשיו שנשארת בלי פרוטה איך תתראה עם אשתך ומה תאמר לה? התחיל לבלבל מוחו עד שאמר לו אתן לך כל הסכום שנתת ונשתתף במצווה זו, אמר לו לך מכאן מה שנעשה נעשה, אמר לו תיקח כפליים מהכסף ותן לי חצי מהמצווה, אמר לו בבקשה עזוב אותי, העשיר ונתן לו שלוש פעמים מהסכום שימכור לו רבע מהמצווה ולא רצה. כיוון שראה אליהו הנביא ז"ל שזה עומד על דעתו גילה את עצמו ואמר לו אי אליהו, וכיון שעמדת בניסיון אני מבטיח לך שני דברים, או לשנה הבאה תחבוק בן ויקרא שמו אליהו ויהיה תלמיד חכם צדיק בדורו, או תהיה עשיר כזה ששרים גדולים בכל המדינות יצטרכו לכספך. אמר לו אני אלך להתיעץ עם אשתי, ומחר אתן לך תשובה, וכך היה אמרה לו אשתו לא ראיתי בתכריכים שיש כיסים שקוברים את המת עם כסף בכיסים, כולם נקברים בלי כיסים, טוב לנו בן צדיק בעולם הזה ובעולם הבא מכל אושר וכבוד של עולם הזה, ובבוקר כשקם ללכת לבית הכנסת להתפלל והנה פגש את אליהו הנביא ז"ל אמר לו, אשתי מרוצה בילד צדיק יותר מעושר, אמר לו זה וזה יתקיים בידך. אמרו חכמינו זכרונום לברכה שהניסיון של האישה היה יותר גדול ממנו. (אהבת חיים)

"אל-תאכלו ממנו נא, ובשל מבשל במים: כי אם-צלי-אש..."
(בא יבט) לגביר אדיר אחד היה בת יחידה, כלילת מעלות אשר ביקש להשיאה לעלם כליל השלמות, חכם ונבון, ירא שמים ובעל מידות טובות, מתמיד ובעל נימוסין. את כל ההצעות שהוצעו לו פסל, בכל מעמד מצא פגם. חקר ודרש לא נח ולא שקט, עד שמצא את שחיפש. בכפר אחד בביתו של עני ואביון גדל עלם כליל מעלות, ברוך כישרונות ובעל מידות, כל אשר שאלה נפשו! פנה הגביר אל אביו של הבחור ואמר לו: "תן לי את בנך לי ונחוג מיד את כלולותיו!" השתאה העני ואמר: "מה המהירות, ומה החפזון, קצוב נא זמן ואכין את צרכי החתונה כראותו!" צחק העשיר ואמר: "ואם אקבע מועד לעוד שנה כלום תוכל להכין את צרכי החתונה, כלום תוכל לחסוך בה דינר זהב אחד לפחות? הנה, אקרא למשרתי, אקרא לחישים, לאופים ולמבשלים, לנגנים ולשאר העוסקים במלאכה ובתוך כמה שעות יהיה הכול מוכן. העשיר אמר כך מחשש שמא יקדימו אחר,

"שֶׁהַ תְּמִים זָכַר בְּנוֹ שְׁנָה, יִהְיֶה לְכֶם; מִן-הַבְּשִׂים וּמִן-הָעֵצִים, תִּקְחוּ." (בא יבט) מעשה איך שדורות הראשונים היו מותרים על כל עושר וכבוד וכל תענוגי העולם הזה והיו מקבלים על עצמם צער, ייסורים, עני, דווקא שיזכו לבן צדיק וכך היה המעשה. אחר גרוש אספניא התישבו היהודים בערי טורקיה, התפזרו מעט הנה ומעט הנה והתערבו עם הטורקים בכפרים שלהם וחיו חיים טובים. בכפר אחד היה ישמעאלי עשיר מאוד והיה בעל צאן ובקר ופרדסים ושדות אבל החיים שלו נמאסו עליו כי תמיד היה ריב בינו ובין אשתו ומשפחתו. פעם עלה בדעתו לברוח מכולם, שם היה יהודי בשם חיים קראקו, לא היה עשיר כל כך, אבל היה צדיק אמת שגם הגויים היו אוהבים אותו ומכבדים אותו. פעם נכנס הישמעאלי העשיר הזה אצלו ואמר לו סוד ביני ובינך אני צריך לברוח משפחתי בלתי ידיעתם, לכן תשמע לעצתי אני אמכור לך כל מה שיש לי במחיר נמוך כזה למשל כל דבר ששווה לירה אמכור לך בעשרה גרוש, מפני שאתה צדיק העושר הזה מגיע לך, עשו חשבון ביניהם במחירים נוחים כאלה שהיהודי היה צריך לתת לו שמונה מאות לירות טורקיות. הלך והתייעץ עם אשתו אמרה טוב הדבר שישע העידה אצל הקרובים וילוה סכום שחסר לו, וכך עשה. בחזורו טרם שיצא מהחומות החוצה, ראה בהלה גדולה וצעקות, ניגש אצלם לראות והנה אישה בוכה שהפחה לקח את שלשת ילדיה עבור חובות של בעלה שכבר מת, האישה הזו הוציאה כל הכסף ופרדה את שלשת הילדים בינתיים נהיה לילה, נכנס לבית כנסת אחד להתפלל מנחה וערבית. ובאותו הרגע נעשה רעש גדול בשמים על האישה הזו איך נתן כל כספו לפדות את הילדים היה צריך לקנות קודם כל מה שהיה בידו, ובמשך יומיים שלוש, היה מוכר ופורד את הילדים, והיה נשאר גם העושר גם פדיון הילדים בידו. בא השטן וקיסרג עליו באומרו שלא כיון בדבר מצוה אלא עשה משום רחמנות לילדים, ואמר לקדוש ברוך הוא תן לי רשות

16:40	כניסת השבת
17:42	צאת השבת
17:03	שקיעה
18:15	ר. תם
6:46	הנץ

הפטרה: "הדבר אשר דיבר"

וייקח את בן העני המבוקש לחתן. לכן ביקש למהר כדי לזכות בחתן המושלם. ואכן, כך עשה: חיש מהרה הובאו הברדים, ונתפרו הבגדים, הבהילו את האופים והלילו טרחו, לשו, ואפו, ובעל השמחה העשיר עומד עליהם לזרום, אך מכיוון שהוצרכו לעשות הכול במהירות, לא הספיק הבעל לתפוח והחלות יצאו נוקשות ורדודות. בתוך כך הוכנו שאר צרכי החתונה והחתן החליף את בגדיו הבלויים בבגדים חדשים והדורים שהוכנו לכבודו, והנה בעת שהחליף החתן את הבגדים הבחין כי העשיר אבי הכלה לוקח את בגדיו הבלויים ואורז אותם בקפידה. החתן החכם הבין את פשר מעשי העשיר, ולכן מיהר לקחת אחת מחלות החתונה, חלה נוקשה ורדודה והכניס אותה אל בין בגדיו הקרועים שהיו כבר ארוזים. החתונה נחוגה ברוב פאר והדר, העשיר הביא את החתן אל ביתו ונתן לו כל מחסורו. לימים, הקל החתן בכבוד חותנו. ביקש העשיר לרמוז לו מאין בא, ומי הרימו מאשפתות. מה עשה, ציווה להביא צרור בגדים המונחים בפנינת הארון, העשיר החל לפתוח את הצרור לעיני חתנו, והוציא מתוכו בגדים בלויים וקרועים שלבש החתן בערב חתונתו. והנה לפתע נשרה חלה יבשה נוקשה ורדודה. "מה זאת?" תמה העשיר. "אני הנחתיה שם",

החתונה הבנתי מדוע ציווית לארוז את הבגדים, שכן בקשת לרמוז לי מי אני, ואני הכנסתי את החלה כדי לרמוז לך מי מיהר כל כך, מי דחק לערוך את הנישואין בחיפזון, עד שלא היה לו פנאי לזכות ולהמתין שיתפחו החלות כראוי, כי בקש לזכות באוצר - בחתן המושלם..."

סיפור זה אינו אלא משל, והנמשל הוא: אכילת קורבן פסח מורה על מעלתו וכבודו כבני מלכים. מסיבים אנו דרך חרות, אוכלים אותו צלי ולא נא ואסור להשאיר ממנו לבוקר כדרך העניים. לא שוברים בו עצם, ואוכלים אותו על השובע - הכול כדרך בני מלכים. וכדי שלא תזוח דעתנו ולא ירום לבבנו, הורה הקדוש ברוך הוא לאכול עם הקורבן מרור, זכר לעוני במצרים ולשעבוד המר. כמוהו, כצורך בגדי הדלות של אותו חתן שעלה לגדולה. אבל, לבל תיפול רוחנו בקרבנו, הורה לאכול עמו את המצה, המרמזת, שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ, עד שנגלה אליהם מלך מלכי המלכים וגאלם. מזכירה היא כאותה חלה שנצטררה עם הבגדים שהקדוש ברוך הוא מיהר לקחת אותנו לו לעם, כמו שאמרו חז"ל: "ואכלתם אותו בחיפזון - זה חפזון של שכינה לקים מה שנאמר: "על מצות ומרורים יאכלוהו!" (אחזיים לתורה)

זקני החסידים שנקראו אל מיטת החולה היו נרגשים. החסיד בן השמונים ושבע, ששכב על ערש-דוויי, ביקש גלגול להם סוד שנשא בתוכו שנים רבות. הוא חש כי כוחותיו אוזלים וכי הוא עומד לעזוב את העולם. ר' חיים-יהושע היה תושב העיר גלובוב שבאוקראינה. אביו, ר' אברהם-ישראל, היה חסיד של אדמו"ר הזקן בעל התניא ושל בנו, אדמו"ר האמצעי. הוא התגורר עם משפחתו בכפר קטן ליד קליסק, במחוז ויטבסק, וחינך את בניו להתפרנס מעמל כפיהם. כמו-כן נטע בהם מידות טובות, ובמיוחד את מידת הכנסת אורחים. בימים ההם עלה על כס השלטון ברוסיה הצאר ניקולאי הראשון, שהיה ידוע ביחסו הקשה ליהודים. גזרות רבות גזר על היהודים, אך האכזרית מכולן הייתה גזרת הקנטוניסטים. ילדים רכים נחטפו מחיק אימותיהם ונשלחו למחנות הצבא, כדי להשכיח מהם את יהדותם. הצאר קבע מכסה של ילדים יהודים שיגויסו בכל שנה, ועל רקע זה התפתחה תופעת ה'חוטפים'. הללו היו חוטפים ילדים יהודים, ומקבלים תשלום נכבד בעבור כל ילד. "בשנת תקצ"ג (1832) נסעת אל הרבי הצמח-צדק", מספר ר' חיים-יהושע. "אלה היו ימי החנוכה, ובמהלכם אמר הרבי שלושה מאמרי חסידות. בכלם עברה נקודה מרכזית - במלחמה הרוחנית על האדם להיות מוכן למסור את נפשו כדי לנצח. הדברים חדרו עמוק לליבי. "שנתיים לאחר מכן, בליל חורף בשנת תקצ"ה, בשעה מאוחרת, נשמעו דפיקות על דלת ביתי. בפתח עמדו שני יהודים. שלג כיסה את מעיליהם החורפיים, והם ביקשו להתחמם מעט ולשתות משקה חם. הגשתי לפניהם גם ארוחה קלה לסעוד את לבם, ובינתיים יצאתי אל הרפת לעניין כלשהו. "פתאום קלטו אוזניי בכי של ילד. משתומם קראתי: 'מי שם?'. קול דק של ילד ענה לי: 'אני, בנימין'. הלכתי בעקבות הקול, והגעתי לקצה החצר, שבה חנתה עגלת החורף של אורחיי. בתוך העגלה גיליתי לתדהמתי שני ילדים כבולים באזיקים, האחד ישן והשני מייבב. "ברגע זה קלטתי כי אורחיי אינם אלא ה'חוטפים' הידועים. שחררתי מיד את הילדים ולקחתי אותם אל ביתו של אחי, מיכאל, שהתגורר בחצר הסמוכה. רק אז עלתה מחשבה בליבי כי החוטפים עלולים לקחת גם את ילדיי. מיהרתי לחזור בהעמידי פנים כי לא אירע דבר. "כשנכנסתי נחרדתי לראות את אחד ה'אורחיים' יושב עם בני. כשראה אותי אמר: 'ילד נבון הילד. ומה אעשה ששני ילדיי יצאו מדעתם, ואני מולך אותם אל רופא מומחה למחלות-נפש'..." בתוך כך נכנס הביתה מיכאל אחי, שהיה איש חסון. לאחר שטיפל במסירות בילדים... **ההמשך ב"ה יבוא!**

סיפור בהמשכים
"הצלה ושכרה" חלק א.

פנית ההלכות
"מלאכת גוזז" (סימן שמ)
ע"פ ילקוט יוסף כרך ה.

1. תחבושת (פדיגזה) וכן פלסטר (אגד) הדבוקה בגופו במקום שיש שם שערות, ואם יסדינה בשבת בהכרח שיתלוש שערות בהסרתה, אף על פי כן מותר להסירה אם יש לו צורך בכך, מפני שאינו מתכווין לתלישת שערות. ואף על פי שהוא פסיק רשיה, מותר, משום דהוי פסיק רשיה דלא ניחא ליה בדרבנן שמותר.
2. אסור להסתרק במסרק בשבת, שהרי בהכרח נתלשות שערות, אבל מותר לסדר השערות במברשת רכה (ומכל מקום האיסור להסתרק בשבת אינו אלא מדרבנן, ולא מדאורייתא) וכבר התריעו הפוסקים, על מה שאנו רואים במקצת אנשים המקילים ראש לסרוק את ראשם בשבת, והדבר נעשה אצלם כהיתר, ואוי לעיניי שכן רואות שעוברים על איסור שבת, ומן הראוי שכל חכם יזהיר על כך לאנשי קהילתו, אולי ישמעו וייקחו מוסר. (ילקוט יוסף שבת ה ע"ב קט)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאווג וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורבון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית: יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.asef@gmail.com
כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"